

AVENTURA EMPRESARIAL

Sebastià Martori Toyas

Vàrem descobrir el nostre amor un estiu a l'oficina; quan els caps sortien a visitar clients a mig matí, i abans que tornessin engatats de vermut i amb l'alè pudent d'all, posàvem al màxim l'aire condicionat, i tu em parlaves, asseguda en una cantonada de la meua taula, del teu cotxe nou i d'anar-te'n el cap de setmana a la platja, i jo, des de la meua cadira ergonòmica, t'explicava com es dormia de malament al meu apartament en aquesta època de l'any, no tant per la xafogor, sinó pel soroll del carrer en obrir les finestres.

Les mosques envaïen l'espai aeri de Comptabilitat mentre a Vendes només respiràvem el perfum enverinat de matamosques amb aroma de gessamí tropical. Quan estàvem tots sols et treies les sandàlies i, seductora, caminaves remenant els malucs exageradament fins al fax pel terra brut de l'oficina, i si a la ràdio posaven una d'aquelles cançons que posen a les ràdios a l'estiu, ballotejaves amb les factures de clients conformades i per conformar, a manera de ventall comptable.

Tot va començar una d'aquelles tardes estivals espesses, amb el cel plomís i una brisa enganxosa que anunciava la típica tempesta d'estiu, en què vàrem coincidir a la porta del lavabo de senyors. Els ocells volaven molt baix, cridaners, per sobre de les teulades metàl·liques de les naus del polígon industrial. És que el de senyores no funciona, vas murmurar, la mirada ensorrada, la pell envermellida, no sé si ruboritzada o cremada pels teus caps de setmana a la platja. Van començar a caure les primeres gotes superlatives, que, en colpejar les finestres, feien tremolar els vidres, com vas tremolar tu amb el primer tro, espantada, i et vas abalanzar sobre meu, en una abraçada sol·lícita de protecció i qui sap quina cosa més. A fora, enfosquia a les setze i quaranta-vuit i jo et besava a les setze i cinquanta. Just a les disset consumàvem una primera trobada al lavabo de senyors, ens descobríem els nostres cossos temperats i els nostres desitjos ocults, i descobríem alhora que s'havia acabat el paper higiènic. A les disset i quinze jèiem a Comptabilitat i a Vendes respectivament, pensant com es pensa sempre en aquests casos que allò que havia passat havia estat un error i que no tornaria a passar, mirant de dissimular davant els companys que teclejaven als seus ordinadors respectius, que dissimulaven al seu torn fent veure que treballaven. Les mosques seguien esvoletegant en els seus vols inútils, fent girs sobtats en biseccions que tendien a ser angles rectes, però sempre sense arribar a assolir la perfecció. La tempesta remetia i els primers raigs d'un sol de tarda d'agost encuriosit travessaven la densitat simulada dels núvols, els perforaven i projectaven focus luminescents sobre la penombra opaca dels carrers molls

i buits del polígon industrial i de les nostres consciències tacades de temptació consumada.

La nostra vida laboral va seguir en paràmetres de quotidianitat. El bronzit de l'aire condicionat ens recordava que l'estiu seguia el guió marcat pel calendari i el tedi continuava mentre jo mirava de vendre alguna cosa en un món tancat per vacances. Vàrem coincidir uns dies després a l'hora del cafè. Tu menjaves una magdalena, però estava ja una mica seca i vas parlar de l'oportunitat de portar-te una ensaïmada, que sempre aguanten més i millor. En realitat, estaves parlant del teu recent divorci i de la necessitat de provar coses noves per no sentir-te tan sola, com el teu cotxe nou i el teu amant nou, que era jo. Jo et vaig parlar de com baixava el volum del treball ara a l'estiu i de la nostra eterna demanda de jornada intensiva canicular. En realitat, t'estava explicant que havia abaixat la guàrdia i m'havia deixat endur pels meus instints més bàsics, però que això no canviava res en la nostra relació professional, que podia seguir sent tan ensopida com sempre. Em vas contestar que és clar, que si les magdalenes s'endurien en part també era culpa teva, per no deixar-les en un pot hermètic, i que tant se val una magdalena com una ensaïmada, que totes les pastes són iguals i que el que realment et convenia era posar-te a règim i passar de la fotuda rebosteria. Et vaig contestar que tant se valia, que la jornada intensiva era atractiva mentre no es tenia, però que, una vegada aconseguida, segurament tampoc no seria la solució a les nostres vides laborals absurdes, inoportunes i avorrides.

Te'n vas anar plorant com una magdalena, ja no dura, sinó estovada com si l'haguessis sucats al cafè amb llet. Vas

voler-te tancar al lavabo de senyores perquè ningú veiés les teves llàgrimes, que, inversament, volien sortir a veure món, però havia vingut el lampista i ho estava desmanegant tot, clau anglesa en mà, aniquilant les immundícies secretes de les canonades del servei femení. Et vaig seguir fins allà. Et vaig voler consolar i et vaig abraçar. Tu, sorpresa, vas poder constatar que les magdalenes no eren l'única cosa que s'endureix fàcilment. Fou la nostra segona trobada íntima, i ens vam prometre amor etern en horari d'oficina, almenys fins que funcionés el servei de senyores.

I així va anar passant l'estiu. I les nostres rebolcades es van anar ampliant, sempre d'amagat i patint perquè no ens enxampés ningú, per la sala de fotocòpies i pel quarto de comptadors, pel magatzem de ferreteria i per la zona d'arxius definitius, i després tornada a començar, mentre la gent al nostre voltant anava rotant en els seus torns de vacances. Van ser els dies més calorosos de l'estiu. Van ser els dies més feliços de la meua vida. Però a l'agost el va succeir el setembre, i a l'estiu la tardor, i així com els establiments d'hostaleria, obedients, retiren les taules i les cadires de les terrassetes estiuenques, el nostre amor clandestí va anar perdent les fulles de la passió i dipositant-les amb un vaivé dubitatiu pel terra de la indiferència. Les nostres trobades van perdre l'ardor de l'irreverent per convertir-se en les brases de la rutina. Vaig començar a sospitar que tenies algú més fora del nostre univers laboral, algú que emplenava els meus espais en torn de nit i amb hores extres i incentius de productivitat. El dia va començar a escurçar-se i les distàncies entre nosaltres es van eixamplar.

Finalment, va passar l'inevitable: vas trobar una nova feina i ens vas deixar. Et vàrem fer la preceptiva festa

sorpresa, amb globus de colors i serpentines i tot això, i vas plorar emocionada per quedar bé. Et vaig dir que trobaria a faltar els teus encantadors abonaments pendents i els teus excitants pagarés a noranta dies estampats amb tanta gràcia amb el segell de l'empresa, els teus ardents canvis de condicions a proveïdors, les entremaliades anotacions de despeses amb tipografia Arial i els teus pagaments murrís i encisadors. La teva pell seguia vermella, preciosa, desprenent aquella fragància d'*aftersun* embriagadora, i solament llavors, per un breu instant, et vaig tornar a veure com una dona a la qual desitjava amb un deu per cent d'interès afegit, guapíssima, perfecta. Vas abaixar la mirada, coqueta, com feies sempre, i em vas prometre que m'enviaries algun dia correus electrònics amb *power points* adjunts. Vist amb perspectiva, no sé quins significats ocults va tenir la nostra conversa encriptada. Només sé que els teus *power points* no van arribar mai, i mai més vam tornar a veure'ns. Amb el temps, gairebé et vaig oblidar, com s'acaba oblidant la factura del mecànic o la cançó de l'estiu, per molt que t'escalfin en el seu moment. La nostra aventura s'havia convertit en una morositat sentimental no reintegrable, en una simple anotació comptable en el *deure* de l'arxiu de riscos de la memòria.

O, potser, en un *haver* d'enyorança sensitiva d'actius intangibles, mai no he tingut gaire clara la terminologia comptable.